

Elsevər
Məsim

Ürəklərin dərdi

Hər ürəyin
bir dərdi var,
ürəyin dərdi olmasa,
mərazi olmasa
gözəl havanı neylər?..
Sürrü-səfani neylər!..

Ürək də öz dərдинə
dərman axtarır,
Necə ki,
şahlar
qərar verməyə
fərman axtarır.

Hərənin başı dünyada,
kasıb kəndli
hələ də
ununu üyütməyə
kənddə dəyirman axtarır.
Varlı qədim,
şəhərdə
reklamı baha olan,
konki-idman axtarır.
Hər kəsini
bir dərdi var,
dünyada əzəldən
birce ilan
zəhərini dağıtmağa
yuva axtarmır,
bir də arı balını satmağa
adam axtarmır

Dünyanın
ən gözəl
insanları tək

Deyirlər,
kəndimizdə
bir qoca varmış
Qızlar ərə gedəndə,
dəsmalını
alıb əlinə
oturub
bir daşın üstündə
qəribseyib ağlayarmış.
El deyənlər
yalan olmaz,
a qardaş.
Bu məsəlin özü də
bir az həqiqətdi,
bir az nəsihət
yaxşı
fikir
verən adam,
götürər əlbət məsləhət.
Bu dünyanın
dərdi-səri
qocalara qalırmiş,
bir gün sən də
qocalanda
bilərsən yaqin əlbət...

Son nəfəsdə
bəzi ad ama,
yazdığı sətirlər qalır.
Bir də çaşıb,
bir gün birinə
elədiyi xatirələr.
Dünya
xətir-hörmət arasında
bir körpüdə deyirlər.
Bu körpüdən
keçən keçir,

keçməyən keçmir
Məktəbdəki
dərş imtahanı kimi.
İnsanlara qalsa,
insanlar çoxdu dünyada.
Bir-birindən
gah yaxın
gah da aralı gəzir.
Bəziləri də işi düşəndə,
ya da bir ağır
işə düşəndə
"haralı" gəzirilər.
Soyuqqanlılar
havalı,
istiqlanlılar
yaralı gəzirilər.
Neyləyək
dünyanın
işləri belədir,
Onsuz da
kimlərsə
kimlərinə
yerində cavab ki,
vermirlər!?..

Könül

Çiçəklər açılır bahar çağında,
Kaş bir çiçək olub, açıla könül.
Ömrünün ixtiyar, rüzgar çağında,
Ətriylə ələmə saçıla könül.

Ürəkdə kaş mərəz, qərəz olmaya,
Mərəz Allah işi, qərəz olmaya.
Adam inciməkdən qərəz tapmaya,
Quştək qanad açıb hey uça könül.

Dərdi-sər yuvası olsa da dünya,
Hər kəsi güzgüdə görsə də dünya,
Bir gün işıqlanıb sönsə də dünya,
Məhəbbət eşqiylə alışı könül.

Məhəbbəti biz öteri sanmıyaq,
Sevgiləri biz bitəri sanmayan.

Quru sevgiyə də heç aldanmıyaq,
Özü də qəmiylə barışa könül.

Top atınca yatanın da dərdi var,
Hər istəyə çatanın da dərdi var.
Gedənin də, qalanın da dərdi var,
Dərdsiz bir ələmə qovuşa könül.

Həyatı

bir kitab kimi,
oxumaq
mümkün olsaydı,
yandırılmazdı
əzəldən
Dünyanı
ağıllərin
dərdi.
Ötən əsrlərdən
Bu günə
yadigar qalmazdı,
"Süleymana
qalmayan
dünya,
Sənə də qalmaz"
məsəli.
İnsan bir də
dünyadan
köçəndə anlayır,
sanki
Onu yandıran elə
öz dərdi-öz qəmi.
Dünyanın özünə qalır,
ancaq
Dünyanın dərdi.

Qafiyə dərdi

Ürək başa düşür,
bəzən qəmini.
Axtarib özü tapır,
öz məhəmini.

Bəzən yazmaq
olmur,
dilə gələni
Qafiyə tapılmır
bir dərman kimi.

Şərimizin dər-dəmidə
qafiyə,
bu deryada bir gəmidə
qafiyə,
biçilməmiş bir zəmidə qafiyə,
heç də asan bilmə
bu qafiyəni.

Biri tərs qafiyə,
Bir mücərrəd.
Biri daxilidi,
biri mürəkkəb.

Qafiyə başıma
açıbdı min dər,
tapmaca bilmə gəl
bu qafiyəni.

Dərdimiz kaş
qafiyə olsun deyən,
yaqin ki,
başına hələ
düşməyib dən.

Qafiyə olubdu
Şairə kəfən.,
qafiyə dəf edib
hər manienə.

Qafiyə ustadı
şairlər gərək,
Sözündə sərraflar,
mahirlər gərək.

Şərə də gərəkdə,
Şeir tək ürək
Axtarib tapaydı
şah qafiyəni.

